Iluzii

Richard Bach

Aventurile unui Mesia recalcitrant

Prefaţa autorului

După ce a fost publicat „Pescăruşul Jonathan" am fost adeseori întrebat: „Ce vei scrie după aceasta, Richard? Ce?"

Am răspuns atunci că nu voi mai scrie nimic, nici măcar un cuvânt, şi ca toate cărţile mele împreună spun tot ceea ce eu am avut de spus. Răbdând de foame pentru un timp, cu maşina de scris scoasa din funcţiune şi renunţând la obiceiurile de scriitor, a fost amuzant să nu am de lucru până la miezul nopţii.

Totuşi, aproape în fiecare vara, îmi iau vechiul biplan şi mă duc într-o pajişte verde din vestul mijlociu al Americii, zburând cu pasageri pentru curse de trei dolari. Treptat am început să simt din nou o tensiune cunoscuta – mai rămăsese ceva de spus, pe care nu-l spusesem.

Nu-mi place deloc să scriu. Dacă aş putea să întorc spatele unei idei, acolo în întuneric, dacă aş putea să am grija sa nu-i deschid uşa, nici măcar nu m-aş atinge de creion. Dar deodat a fost o mare explozie de dinamita, de sticla care zbura, de cărămizi şi aşchii prin peretele din fata, şi cineva a păşit cu aroganta peste moloz, m-a apucat de gât şi mi-a spus cu blândeţe", Nu te voi lăsa să pleci pana când nu mă vei pune în cuvinte pe hârtie". Aşa m-am întâlnit eu cu „Iluziile".

Acolo în vestul mijlociu, seara, ma întindeam pe spate, practicând vaporizarea norilor, şi nu puteam să-mi scot această poveste din minte… ce s-ar întâmpla dacă ar veni cineva care s-ar pricepe într-adevăr la aceasta, care ar putea să mă înveţe cum funcţionează lumea mea şi cum să o controlez? Ce ar fi dacă aş întâlni o fiinţă foarte avansată… ce ar fi dacă un Siddharta sau un Iisus ar veni în timpurile noastre, cu putere asupra Iluziilor lumii, deoarece el ştie realitatea ce se ascunde în spatele lor? Şi ce ar fi dacă eu as putea să îl întâlnesc, dacă el ar zbura într-un biplan şi ar ateriza pe aceeaşi pajişte cu mine? Ce ar spune el, cum ar arăta, cum s-ar purta?

Poate ca el nu ar fi deloc precum acest Mesia din paginile pătate de ulei şi de iarba ale jurnalului meu, poate ca nu ar spune nimic din ceea ce spune această carte. Dar dacă, lucrurile pe care acesta mi le-a

spus sunt adevărate; ca noi atragem în vieţile noastre orice dorim sau menţinem în gândurile noastre, de exemplu – atunci eu am trăit acest moment pentru un anumit motiv, şi tu cititorule de asemenea. Nu este o coincidenţă faptul ca tu ţii în mâna această carte; poate că exista ceva adevărat în aceste aventuri, pe care tu le citeşti acum pentru a-ţi reaminti. Am ales ca gândesc aşa. şi am ales să gândesc ca Mesia al meu este prezent acolo, undeva într-o altă dimensiune, deloc fictiva, privindu-ne pe amândoi, şi distrându-se de ceea ce ni se întâmplă, exact în modul în care noi ne-am dorit să fie.

Richard Bach.

1.

1. A fost odată un Maestru care a venit pe Pământ; s-a născut în Ţara Sfântă a Indianei şi a crescut pe dealurile mistice de la răsărit de Fort Wayne.

2. Maestrul a învăţat despre această lume în şcolile publice din Indiana, şi când a crescut a învăţat meseria de mecanic de automobile.

3. Însă Maestrul avea învăţături din alte tari şi alte scoli, din alte vieţi pe care le-a trăit. El şi le-a amintit pe acestea, şi amintindu-şi-le a devenit înţelept şi puternic, astfel încât ceilalţi i-au văzut puterea şi au venit să-i ceară sfaturi.

4. Maestrul credea că are suficienta putere ca să se ajute pe el şi întreaga omenire, şi aşa cum credea, aşa şi era pentru el, astfel încât ceilalţi I-au văzut puterea şi au venit la el ca să fie vindecaţi de necazurile şi bolile lor nenumărate.

5. Maestrul credea că este bine pentru fiecare om să se gândească la el însuşi ca la un fiu de Dumnezeu, şi aşa precum credea, aşa şi era, iar magazinele şi garajele unde lucra au devenit înţesate de cei care îi căutatu învăţăturile şi atingerea, şi străzile erau pline de cei care sperau ca măcar umbra trecerii sale să cadă asupra lor, şi să le schimbe vieţile.

6. Şi în cele din urmă, din cauza mulţimii, şefii şi administratorii atelierelor I-au ordonat Maestrului să-şi părăsească uneltele şi să plece pe drumul lui, pentru ca atât de mare era îmbulzeală în jurul lui, încât nici el, nici ceilalţi mecanici nu mai aveau loc să repare automobile.

7. Aşa ca el a plecat din oraş, şi oamenii care l-au urmat au început să-l numească Mesia şi făcător de minuni; aşa cum credeau ei, aşa şi era.

8. Dacă se pornea furtuna în timp ce el vorbea, nicio picătură de

ploaie nu cădea pe capul vreunui ascultător; cel mai din spate din mulţime îi auzea cuvintele la fel de clar ca şi cel mai din fata, indiferent de fulgerele sau tunetele ce veneau din cer. Şi totdeauna el le vorbea în parabole.

9. Şi el le-a spus: „În fiecare din noi sta puterea de a accepta sănătatea şi boala, bogăţia şi sărăcia, libertatea şi sclavia. Noi suntem cei care le controlam pe acestea, şi nu altcineva".

10. Un morar a vorbit şi a spus: „E uşor pentru tine să spui asta, învăţătorule, căci tu eşti călăuzit aşa cum noi nu suntem şi nu ai nevoie să trudeşti aşa cum trudim noi. Omul trebuie să muncească pentru ca să trăiască în lumea aceasta".

11. Maestrul a răspuns şi a spus: „Odată, trăia un sat de creatori de-a lungul fundului unui mare râu de cristal".

12… Curentul râului curgea în linişte peste ei toţi – tineri şi bătrâni, bogaţi şi săraci, buni şi răi, curentul mergând pe drumul lui, necunoscând altceva decât fiinţa sa cristalina".

13… Fiecare creatura – în felul sau – se ţinea strâns agăţată de plantele de pe fundul râului, pentru ca modul lor de a trăi era agăţatul, şi a rezista curentului era ceea ce fiecare învăţase de când s-a născut".

14… Dar o creatură a spus în cele din urmă: «Am obosit să mă tot agat. Deşi nu pot vedea cu ochii mei, am încredere ca acest curent ştie unde se duce. O să-mi dau drumul şi fie ca el să mă ducă unde vrea. Tot agăţându-mă, o să mor de plictiseală.»".

15… Celelalte creaturi au ras şi I-au spus: «Nebunule! Dă-ţi drumul, şi curentul căruia I te închini o să te arunce de-a rostogolul şi o să te sfărâme de stânci, şi o să mori mai repede decât de plictiseală!»".

16… Dar acesta nu I-a luat în seamă, şi răsuflând, şi-a dat drumul, şi dintr-odată a fost dat de-a rostogolul şi aruncat de curent pe stânci".

17… Însă după un timp, cum creatura refuza să se agaţe din nou, curentul a ridicat-o libera de la fund, aşa că nu mai era lovita şi ranita".

18… Şi creaturile din josul râului, pentru care acela era un străin, au strigat: «Uite o minune! O creatură ca şi noi, şi totuşi zboară! Uite-l pe Mesia, vine să ne salveze pe toţi!»".

19… Şi acela purtat de curent a spus: «Eu nu sunt mai mult Mesia decât voi. Răul e incantat să ne ridice pe toţi în libertate, dacă îndrăznim doar să ne dăm drumul. Adevărat noastră menire este aceasta călătorie, aceasta aventura»".

20… Dar ei strigau şi mai tare: «Salvatorule!», în tot acest timp agăţându-se de pietre, iar când s-au uitat din nou după el, acesta plecase, şi ei au rămas singuri făcând legende despre Salvator”.

21. Şi odată Maestrul a văzut ca mulţimea îl înghesuia din ce în ce mai mult pe zi ce trecea, mai strâns şi mai aproape şi mai pătimaş ca niciodată. Când a văzut ca îl forţau să-i vindece fără încetare, şi să-i hrănească întotdeauna cu minunile lui, să înveţe în locul lor şi să le trăiască vieţile, a plecat singur în acea zi pe un vârf de deal departe de ei, şi acolo s-a rugat.

22. Şi el şi-a spus în inima lui: „Infinita Fiinţa Strălucitoare, dacă vrei aceasta, ia aceasta cupa de la mine şi lasă-mă să pun deoparte aceasta sarcina imposibila. Nu pot să trăiesc viaţa unui alt suflet, şi totuşi zeci de mii striga către mine pentru viaţă. Îmi pare rău că am lăsat lucrurile să ajungă aici. Dacă voieşti, lasă-mă să trăiesc ca orice om”.

23. Şi o voce I-a vorbit pe acel vârf de deal, o voce nici de bărbat, nici de femeie, nici puternica nici slaba, o voce infinit de bună. Şi vocea I-a spus: „Nu voia mea, ci a ta să se facă. Pentru că ceea ce vrei, este voinţa mea pentru tine. Mergi pe drumul tău ca orice alt om, şi fie ca tu să fii fericit pe Pământ”.

24. Şi auzind aceasta, Maestrul s-a bucurat, şi a adus mulţumiri, şi a coborât de pe vârful dealului fredonând un cântecel de-al mecanicilor. Şi când lumea l-a asaltat cu nenorocirile ei, rugându-l cu stăruinţă să-i vindece în locul lor şi să înveţe pentru ei şi să-i hrănească non-stop din cunoaşterea lui şi să-i încânte cu minunile lui, el a zâmbit către mulţime şi le-a spus pe un ton glumeţ: „Plec”.

25. Pentru o clipă mulţimea a rămas cu gura căscată de uimire.

26. Şi el le-a spus: „Dacă un om îi zice lui Dumnezeu ca doreşte mai mult ca orice să ajute lumea suferinda, nu contează cu ce preţ pentru el, şi Dumnezeu îi răspunde şi îi spune ce trebuie să facă, trebuie acela să facă precum I s-a spus?”

27… Desigur învăţătorule!” au răspuns cei mai mulţi”, Ar fi o plăcere pentru el să sufere chiar torturile iadului, dacă Dumnezeu I-ar cere-o!”

28… Indiferent cât de mari sunt aceste torturi, indiferent cât de dificila este sarcina lui?”

29… E o onoare să fii spânzurat, o glorie să fii bătut în cuie de un copac şi ars, dacă asta e ceea ce a cerut Dumnezeu”, au spus ei.

30… Şi ce-aţi face voi”, a spus Maestrul mulţimii”, dacă Dumnezeu v-ar vorbi direct în faţa şi ar spune: «VA ORDON SA FIŢI FERICIŢI ÎN LUME, ATÂT TIMP CÂT TRĂIŢI!». Ce aţi face atunci?”

31. Şi mulţimea tăcea, nicio voce, niciun sunet nu se auzea pe dealuri, în văile unde se aflau.

32. Şi Maestrul a spus tăcerii: „Pe calea fericirii noastre vom găsi învăţătură pentru care am ales să trăim aceasta viaţă. Aşa am învăţat astăzi, şi am hotărât să vă las acum să mergeţi fiecare pe calea voastră, după cum doriţi”.

33. Şi şi-a văzut de drum prin mulţime şi I-a părăsit, şi s-a întors la lumea de fiecare zi a oamenilor şi a maşinilor.

2.

Era spre mijlocul verii când l-am întâlnit pe Donald Shimoda. În patru ani de zbor, nu mai întâlnisem niciodată un alt pilot care să facă ce făceam eu, zburând odată cu vântul din oraş în oraş, şi luând pasageri în curse într-un biplan vechi, cu trei dolari pentru zece minute de zbor. Dar, într-o zi, exact la nord de Ferris, Illinois, privind în jos din carlinga Fleet-ului meu am văzut un vechi Travel Air 4.000, alb-auriu, aterizând încetişor, în fanul galben-verzui.

Deşi viaţa mea e foarte libera astfel, uneori mă simt destul de singur. Am văzut biplanul acolo, m-am gândit la el câteva secunde, şi am decis ca nu s-ar supăra nimeni dacă aş cobori. Alimentarea închisă şi manevra de aterizare odată realizata, iată-ne, aparatul şi cu mine, îndreptându-ne vertiginos spre pământ. În bătaia vântului răsuna doar sunetul blând şi uşor al unui motor vechi ce îşi învârtea alene elicea. Mi-am ridicat ochelarii de protecţie pentru a observa mai bine împrejurimile. O jungla verde de tulpini de porumb strălucea în apropiere, iar în depărtare se deslușea imaginea vaga a unui gard şi apoi doar fan proaspăt cosit, oricât puteam cuprinde cu privirea. O uşoară mişcare a manşei, pentru a realiza un mic tur deasupra ţinutului, cu iarba periind rotile şi apoi obişnuitul scrâşnet al pământului de sub roti, încetişor, încetişor, şi acum un mic zgomot scurt şi iată-ne opriţi, exact lângă celălalt avion. Alimentarea fiind oprită, contactul închis, doar silenţiosul clak-clak al elicii ce se rotea din ce în ce mai încet mai tulbura liniştea totală de iunie.

Pilotul acelui Travel Air era aşezat în iarba, cu spatele rezemat de roata stângă a avionului său, privindu-mă.

Timp de o jumătate de minut l-am privit şi eu, fermecat de

misterul calmului său. Nu mai fusesem niciodată atât de indiferent, doar să stau acolo şi să privesc un alt avion aterizat în acelaşi camp cu mine, care era parcat doar la zece metri depărtare. Am înclinat capul, placându-l fără să ştiu de ce.

„Pari singur", am spus peste distanta dintre noi.

„Şi tu la fel".

„Nu vreau să te plictisesc. Dacă prezenta mea înseamnă prea mult, îmi văd de drum".

„Nu. Te-am aşteptat".

Am zâmbit auzind aceasta.

„Îmi pare rău că am întârziat".

„Este în regulă".

Mi-am dat jos casca şi ochelarii şi strecurându-mă afară din cabina am sărit pe pământ. Este o senzaţie plăcută după ce ai petrecut mai multe ore în avion.

„Sper ca nu te deranjează nişte oua şi nişte brânză", a spus el… Oua şi brânză şi poate o furnica".

Nicio strângere de mana, nicio introducere de niciun fel.

Nu era un om gras. Parul îi cădea pe umeri, mai negru decât cauciucul anvelopei pe care se sprijinea. Avea ochii întunecaţi ca ai unui şoim, genul de ochi care îmi plac la un prieten, şi care la oricine altcineva ma fac să mă simt inconfortabil. Ar fi putut fi un Maestru de karate pregătindu-se să facă o tăcută demonstraţie violenta.

Am acceptat sandvişul şi o cană de apă din termos.

„À-propos, tu cine eşti?" am întrebat… De ani de zile de când fac aceste curse, nu am întâlnit niciodată un alt pilot afara în camp".

„Nu prea sunt potrivit pentru altceva", a spus el aproape fericit… Ştiu puţina mecanica, sudura, ma pricep puţin la caroserii; dacă stau prea mult într-un loc, am probleme. Aşa că am luat acest avion şi acum am intrat pe aceasta linie".

„Ce fel de maşini cunoşti? Eu mă jucam cu tractoarele Diesel de când eram un puşti".

„D-8, D-9, am lucrat puţin timp cu ele în Ohio".

„D-9, e mare cât o casă. Sunt angrenaje joase dublu compuse care pot într-adevăr să mişte un munte?"

„Exista cai mai bune de a deplasa munţii", a spus el cu un zâmbet care a durat poate o zecime de secunda.

M-am înclinat pentru o clipă sub aripa joasa a avionului său,

privindu-l. Un joc al luminii… era greu să priveşti omul de aproape. Ca şi cum ar fi avut o lumina în jurul capului, fundalul pierzându-se în acea lumina neclara, misterioasa, argintie.

„E ceva în neregulă?" a întrebat el.

„Ce fel de probleme ai avut?"

„O! Nu prea mari. Doar că îmi place să mă deplasez în aceste zile, la fel ca şi ţie".

Mi-am luat sandvişul şi m-am plimbat în jurul avionului său. Era un aparat din 1928 sau 1929, şi era complet nezgâriat. Fabricile nu fac niciodată avioane care să arate atât de noi cum era acesta, parcat acolo pe câmp. Arata de parcă ar fi fost vopsit cu douăzeci de straturi de vopsea pe baza de ulei butilic, lustruite din plin, astfel încât totul strălucea ca o oglindă pe structura de lemn a aparatului. Pe cadrul carlingii se putea citi «Don», scris cu vechile foite de aur englezeşti şi mai exista de asemenea înregistrarea de pe bord ce spunea D.W. SHIMODA. Instrumentele erau toate noi, instrumente de zbor originale, din 1928. Nicio zgârietură nicăieri, nicio pata, nici măcar o singură picătură de ulei de motor de la alimentare. Niciun fir de pai pe duşumeaua carlingii sale, ca şi cum aceasta maşină nu ar fi zburat niciodată, ci pur şi simplu s-ar fi materializat pe loc, printr-o bucla temporala ce se încrucişă cu jumătatea secolului. Am simţit un frison rece de-a lungul gâtului.

„De cât timp iei pasageri?" l-am întrebat peste avion.

„Cam de o lună, cinci săptămâni".

Mintea. Cinci săptămâni în camp, oricine ai fi fost tu, ar fi trebuit să te murdăreşti şi să ai ulei pe avion, şi fire de paie sau praf pe duşumeaua carlingii, indiferent cum ar fi. Dar aceasta maşină era ciudata… niciun pic de ulei pe apărătorile de vânt, niciun fel de scame agăţate în aripioarele terminale şi pe coada, nici măcar un gândăcel strivit de elice. Acestea nu erau posibile pentru un avion care să fi zburat vara prin Illinois. Am mai studiat acel Travel Air încă cinci minute, şi apoi m-am întors şi m-am aşezat pe câmp sub aripa avionului, în faţa pilotului. Nu-mi era teama, încă îmi plăcea individul, dar ceva nu mergea.

„De ce nu-mi spui adevărul?"

„Ţi-am spus adevărul Richard", a spus el. Numele este de asemeni înscris pe avionul meu.

„Nimeni nu transporta pasageri timp de o lună într-un Travel

Air, fără a avea măcar puţin ulei pe avion, prietene, sau măcar puţin praf. Nici măcar o pată sau lipitura din fabrica? Hei, pentru numele lui Dumnezeu, măcar pe duşumea?”

El mi-a zâmbit calm.

„Exista nişte lucruri pe care tu nu le ştii”.

În acel moment părea o fiinţă ciudata de pe o alta planeta. Am crezut ce mi-a spus, dar asta nu-mi putea explica în niciun fel avionul sau bijuterie parcat afara în câmpul văratic.

„Este adevărat. Dar într-o zi le voi şti pe toate. Şi atunci vei putea lua şi avionul meu, Donald, deoarece nu voi mai avea nevoie de el pentru a zbura”.

El m-a privit interesat, ridicându-şi sprâncenele sale negre.

„Oh, spune-mi!”

Am fost incantat. Cineva dorea să-mi asculte teoria!

„Oamenii nu pot să zboare pentru ca ei gândesc ca aceasta nu este posibil, aşa ca ei bineînţeles, nu învaţă primul principiu al aerodinamicii. Eu doresc să cred că exista undeva în altă parte un alt principiu: nu avem nevoie de avioane pentru a zbura, sau pentru a trece prin pereţi, sau pentru a merge pe alte planete. Noi putem învăţa cum să facem aceasta oriunde, fără ajutorul maşinilor. Dacă dorim aceasta”.

A zâmbit, pe jumătate serios, înclinând din cap.

„Şi crezi că vei învăţa ceea ce doreşti să înveţi realizând curse de trei dolari deasupra câmpului”.

„Singura învăţătura care contează este cea pe care am dobândit-o prin propriile mele forte, făcând ceea ce am dorit să fac. Dacă ar fi un singur suflet pe Pământ care să mă poată învăţa ceea ce eu doresc să ştiu, mai mult decât o pot face avionul meu şi cerul, aş fi chiar acum în căutarea lui”.

Ochii aceia întunecaţi m-au privit egali.

„Nu crezi că eşti ghidat, dacă doreşti cu adevărat să înveţi aceste lucruri?”

„Sunt ghidat, da. Nu este oricine? Am simţit întotdeauna un fel de supervizare asupra mea, sau ceva de genul acesta”.

„Şi crezi că vei fi condus către un învăţător care te va putea ajuta”.

„Dacă nu cumva învăţătorul sunt eu, da”.

„Poate ca exact aceasta se întâmplă”, a spus el.

Un camion nou şi modern cobora liniştit spre noi, ridicând o perdea subţire de praf maroniu, şi s-a oprit apoi în camp. Uşa s-a deschis, şi o persoană în vârstă a ieşit, împreună cu o fetiţă cam de zece ani. Praful părea să fi încremenit în aer, atâta nemişcare era.

„Faceţi curse, nu-i aşa?" a spus omul.

Câmpul era descoperirea lui Donald Shimoda; aşa ca eu am rămas tăcut.

„Da, domnule", a spus el luminos… De-abia aştept să zbor, vreţi să încercaţi?"

„Dacă vin, faci nişte acrobaţii acolo sus cu mine, virezi şi faci nişte loopinguri?" Ochii omului sclipeau, în timp ce se uita să vadă dacă înţelegem dialectul sau de om de la tara.

„Fac ce vrei, şi nu fac dacă nu vrei".

„Şi doreşti o mulţime de bani, presupun".

„Trei dolari cash, domnule, pentru 10 minute de zbor în aer. Asta înseamnă 33, 3 cenţi pe minut. Şi merita, mulţi mi-au spus asta".

Aveam un sentiment ciudat fiind spectator, stăteam acolo trândăvind şi ascultând modul în care acest individ încheia afacerea. Îmi plăcea ce spunea, totul pe un ton jos. Ma obişnuisem atât de mult cu propriul meu stil de a-mi vinde cursele („Vă garantez un frig de 10 grade acolo sus, băieţi! Haideţi, veniţi acolo în aer unde numai păsările şi îngerii zboară! Toate acestea doar pentru trei dolari, o cota foarte mica pentru punga sau buzunarele voastre…"), uitasem că ar putea exista şi un altul.

Este oarecare tensiune în a zbura şi a vinde curse de unul singur. Eram obişnuit cu ea, dar tot o mai simţeam: dacă nu zburam cu pasagerii, nu mâncăm. Acum, când puteam sta deoparte, cina mea nedepinzând de aceasta ieşire, m-am relaxat dintr-odată şi am privit scena.

Fetiţa stătea în spate şi ne privea. Blonda, cu ochi căprui, cu o fată solemna, era acolo pentru ca bunicul ei era. Ea nu dorea să zboare. Mult mai adesea întâlneai cealaltă varianta, copii nerăbdători şi bătrâni mai prevăzători, dar oricine capătă o intuiţie pentru aceste lucruri atunci când este vorba despre propriul sau mod de viaţă, şi eu ştiam ca acea fetiţă nu ar zbura cu noi, nici dacă am aştepta întreaga vara.

„Care dintre voi, domnilor…?" a spus omul.

Shimoda şi-a turnat o cană cu apa.

„Richard va zbura cu tine. Eu sunt încă la ora mesei, doar dacă nu vrei să aştepţi".

„Nu, domnule, sunt gata să merg. Putem zbura peste ferma mea?"

„Sigur, am răspuns. Trebuie să îmi spui doar pe unde vrei să mergem".

Mi-am scos sacul de dormit, geanta cu scule şi vasele de gătit din partea din fata a carlingii avionului, l-am ajutat pe om să se instaleze pe locul pasagerilor şi l-am pus centura de siguranţă. Apoi m-am strecurat în spatele carlingii, punându-mi şi eu centura.

„Fă-mi un vânt la elice, vrei, Don?"

„Da".

Şi-a luat cana de apa cu el şi s-a apropiat de elice.

„Cum doreşti?"

„Împinge uşor, impulsul se va genera singur, prin mâna ta".

Întotdeauna când cineva împinge elicea Fleet-ului, o împinge prea tare, şi din motive complicate, motorul nu porneşte. Dar acest om a împins-o, rotind-o foarte încet, ca şi cum ar fi făcut aceasta dintotdeauna. Impulsul a fost prins imediat, scânteile au ţâşnit în cilindri şi vechiul motor a început să vibreze, şi toate acestea foarte uşor. El s-a îndreptat către avionul său, s-a aşezat şi a început să vorbească cu fetiţa.

Într-o explozie de cai putere şi paie zburând, avionul s-a ridicat în aer, urcând la treizeci de metri (dacă motorul s-ar opri acum, am ateriza în porumb), apoi la 150 de metri (acum ne putem întoarce şi putem ateriza pe câmp… acum, către vest iată o păşune), 240 de metri înălţime şi platou, urmăream degetul arătător al omului ce-mi indica prin vânt direcţia sud-vest.

Trei minute de zbor şi iată că ne învârteam pe deasupra unei ferme, peste hambarele de culoarea cărbunilor incandescenţi, peste casa de culoarea fildeşului, într-o mare de menta, şi o grădină cu zarzavaturi în spate: porumb şi lăptucă şi roşii.

Pasagerul meu privea în jos în timp ce ne roteam prin aer pe deasupra fermei, pe care o vedeam încadrată de aripile şi de corzile avionului.

Pe veranda a apărut o femeie, alba pe fundalul albastru al rochiei, gesticulând. Omul i-a făcut şi el semn. Vor vorbi mai târziu probabil despre cum s-au putut vedea unul pe altul atât de bine, peste

cer. S-a uitat înapoi spre mine cu încuviinţare, spunându-mi că a fost destul, că-mi mulţumeşte şi ca acum ne putem întoarce. Am făcut un cerc larg peste Ferris, pentru ca oamenii să ştie că facem zboruri cu pasageri, şi am coborât în spirala către pajişte, pentru a le arata unde se întâmplă aceasta. Tocmai coboram pentru a ateriza, când Travel Air-ul s-a rotit măturând pământul, îndreptându-se către ferma pe care tocmai o părăsisem.

Zburasem odată cu o navă de circ şi pentru un moment am trăit acum exact acelaşi sentiment… un avion ridicându-se cu pasageri, în timp ce altul aterizează. Am atins solul cu un uşor scrâşnet, şi am rulat pana la capătul pajiştii, pe şosea.

Motorul s-a oprit, omul şi-a desprins centura şi l-am ajutat să iasă; şi-a scos portofelul din salopeta şi a numărat dolarii, scuturând din cap.

„A fost un zbor pe cinste, fiule".

„Suntem convinşi. Noi nu vindem decât marfa buna".

„Prietenul tău este cel care vinde!"

„O!"

„Îţi spun, prietenul tău ar putea vinde şi cenuşa diavolului, pun pariu, nu crezi?"

„Ce ţi-a venit să spui asta?"

„Din cauza fetiţei, bineînţeles. Un zbor cu avionul pentru nepoata mea, Sarah!"

În timp ce vorbea el privea Travel Air-ul, care era acum ca un fir de praf argintiu la distanta în aer, rotindu-se în jurul fermei. Vorbea aşa cum vorbeşte un om calm, observând în curte o tufă uscata care a înmugurit, a înflorit şi a rodit mere.

„De când s-a născut, aceasta fetiţă a avut o teamă de moarte de locurile înalte. Tipa, era terifiata. Sarah mai curând ar intra cu mâinile goale într-un viespar decât să se caţere într-un copac. Nu s-ar catara în pod, nici dacă ar veni Potopul. Aceasta fetiţă este atrasa de maşini, nu se poartă rău cu animalele, dar în ce priveşte înălţimile, este foarte prudenta! Şi iat-o acum acolo sus în aer".

A continuat să vorbească despre aceasta şi despre alte ocazii speciale; şi-a amintit de vremurile când piloţii obişnuiau să vină la Galesburg, cu ani în urmă, şi la Monmouth, zburând aripa lângă aripa, la fel cum făceam şi noi, şi făcând tot felul de salturi nebuneşti cu avioanele lor.

Am privit la Travel Air-ul aflat la distanta, ce devenea tot mai mare, coborând în spirala către camp, ameţitor, aşa cum eu nu o făcusem niciodată, împreună cu o fetiţă căreia îi era frica de înălţime, alunecând pe deasupra porumbului şi a gardurilor şi atingând iarba într-o aterizare uluitoare. Donald Shimoda zbura probabil de mult timp, dacă îşi putea permite să aterizeze cu un Travel Air în acest fel.

Avionul a rulat şi s-a oprit lângă noi, fără nicio intervenţie exterioara, şi fără huruitul obişnuit al elicei care se opreşte. Am privit mai atent. Nu erau niciun fel de insecte pe elice. Nici măcar o singură musca omorâtă pe acea lama de doi metri şi jumătate.

Am alergat să ajut, să scot centura de siguranţă de pe micuţa fetiţa, să deschid uşa carlingii şi să-i arăt unde să păşească astfel încât piciorul ei să nu treacă prin golul aripii.

„Cum ţi-a plăcut?" am întrebat-o.

Dar ea nu a observat că i-am vorbit.

„Bunicule, nu-mi este frica. N-am fost speriata, pe cuvânt! Casa arata ca o jucărie micuţă şi bunica mi-a făcut semn, iar domnul a spus că am fost speriata doar pentru ca odată am căzut de la înălţime şi am murit, şi ca nu trebuie să-mi mai fie frica niciodată! O să mă fac pilot, bunicule. Voi avea un avion şi voi lucra eu singura la motor, şi voi zbura pretutindeni şi voi face curse! Pot să fac aceasta?"

Shimoda a zâmbit către om şi a ridicat din umeri.

„Ţi-a spus el că vei fi pilot, nu-i aşa, Sarah?"

„Nu, eu o spun. Ma pricep deja la motoare, tu ştii asta!"

„Bine, vei putea vorbi despre aceasta cu mama ta. E timpul pentru noi să ne întoarcem acasă".

Cei doi ne-au mulţumit şi omul a început să meargă, iar fetiţa sa alerge spre camion, ambii schimbaţi de ceea ce se întâmplase pe câmp şi în aer. Au sosit două automobile, apoi un altul, şi apoi am avut parte de o mulţime de oameni care doreau să vadă Ferris-ul din aer. Am făcut doisprezece sau treisprezece zboruri cât mai rapide, şi după aceasta am dat o fugă la staţia de benzina din oraş pentru a-i cumpăra combustibil Fleet-ului. Apoi încă vreo câţiva pasageri, şi încă mai mulţi, şi s-a făcut după amiaza, iar noi am zburat fără oprire pana la apusul soarelui.

Un semn indica undeva „Populaţia: 200 locuitori" şi spre înserat ne-am gândit că au zburat cu toţii, şi de asemenea şi câţiva din afara oraşului.

În graba aceea am uitat să întreb despre Sarah şi despre ce-i spusese Don ei, dacă el inventase acea poveste sau dacă ceea ce-i spusese despre moartea sa era adevărat. Din când în când îl priveam avionul mai de aproape, în timp ce pasagerii îşi schimbau locurile. Nici măcar un semn pe el, nicio picătură de ulei. Aparent el zbura evitând insectele pe care eu trebuia să le curat de pe apărătorile mele de vânt la cel puţin o oră sau două.

Cerul mai era foarte puţin luminat atunci când ne-am oprit. Între timp eu am adunat câteva tulpini de porumb uscate în micuţul meu cuptor improvizat, le-am acoperit cu cărămizi de cărbune, şi am aprins focul; era întuneric deplin, şi lumina focului făcea să strălucească culorile de pe avioanele parcate în apropiere şi pe paiele aurii din jurul nostru.

Am aruncat o privire în cutia cu alimente.

„Avem supa sau ghiveci sau spaghete", am spus eu… Sau pere sau piersici. Vrei nişte piersici fierbinţi?"

„Nu-i nicio diferenţă", a spus el blând… Orice sau nimic".

„Omule, nu ţi-e foame? A fost o zi grea!"

„Nu mi-ai oferit prea multe care să mă atragă, cu excepţia acelui ghiveci".

Am deschis cutia cu ghiveci ajutându-mă de cuţitul meu de aviator, şi am făcut la fel şi cu cutia cu spaghete, apoi am apropiat ambele vase de foc. Buzunarele mele erau grele de bani… acesta a fost unul dintre cele mai plăcute momente ale zilei pentru mine. Am scos hârtiile afară şi le-am numărat, nestraduindu-mă prea mult să le îndrept. Erau 147 de dolari, şi am încercat să mi-i reprezint, ceea ce nu a fost uşor pentru mine.

„Asta înseamnă… asta înseamnă… să vedem… patruzeci şi încă… patruzeci şi noua de zboruri astăzi. Am depăşit o zi de o sută de dolari, Don, doar eu şi Fleetul. Tu probabil că ai depăşit cu uşurinţă două sute… ai zburat mai ales cu doi pasageri deodată?"

„Mai ales" a răspuns el.

„În legătură cu acel învăţător pe care îl căutai, „a spus el.

„Acum nu mai caut niciun învăţător", am spus eu „acum număr banii! As putea trăi o săptămână din asta, sau ar putea ploua o săptămână întreagă!"

M-a privit şi a zâmbit.

„Acum când înoţi în banii tăi, „a spus el", dacă nu te deranjează,

îmi dai şi mie ghiveciul?”

3.

Mulţimi şi mase şi aglomerări de oameni, torente de umanitate, revărsându-se către un singur om aflat în mijlocul tuturor. Apoi oamenii au devenit un ocean pe cale de a îneca acel om, dar în loc de a se îneca el a început să meargă pe deasupra oceanului, fluierând, şi a dispărut. Oceanul de apa s-a preschimbat într-un ocean de iarbă. Un Travel Air 4.000 alb-auriu tocmai ateriza şi pilotul a deschis carlinga scoţând un steguleţ pe care scria: „Zbor – trei dolari – Zbor”.

Era trei dimineaţa când m-am trezit din vis, reamintindu-mi-l în întregime şi pentru un anumit motiv, fiind fericit datorită lui. Am deschis ochii pentru a mă uita în lumina lunii, la acel Travel Air parcat lângă avionul meu. Shimoda stătea pe sacul sau de dormit aşa cum stătea când l-am întâlnit prima data, rezemat de roata stângă a avionului său. Nu îl distingeam foarte clar, însă ştiam că este acolo.

„Buna, Richard”, a spus el blând în întuneric… Acest vis, îţi spune ce se petrece?”

„Ce să îmi spună?” am zis năucit. Încă îmi aminteam visul şi nu m-am gândit să fiu surprins ca el era treaz.

„Visul tău. Individul acela, şi mulţimile şi avionul”, a spus el cu răbdare… Ai fost curios în legătură cu mine, aşa ca acum ştii, este în regulă? Au apărut nişte relatări în ziare: Donald Shimoda, cel pe care obişnuiau să-l numească mecanicul Mesia, Avatarul american, care a dispărut într-o zi din fata a 25.000 de martori?”

Îmi aminteam aceasta, citisem într-un ziar local din Ohio, deoarece era pe pagina întâi.

„Donald Shimoda?”

„La dispoziţia ta”, a spus el… Acum ştii, aşa ca nu trebuie să mă mai baţi la cap. Du-te şi te culcă înapoi”.

M-am gândit mult timp la aceasta înainte de a adormi.

□

„Ti s-a dat voie… nu cred… dacă ai obţinut o misiune ca aceasta, cea de Mesia, se presupune că trebuie să salvezi lumea, nu-i aşa? N-am ştiut că un Mesia poate pur şi simplu să se întoarcă astfel pe călcâie şi să plece”.

Eram căţărat sus pe avion şi mă gândeam la ciudatul meu prieten.

„Aruncă-mi o cheie de 9 – 16, vrei, te rog, Don?”

A răscolit în geanta de scule şi mi-a aruncat-o. Ca şi celelalte instrumente în acea dimineaţă, cea pe care el mi-a aruncat-o a încetinit şi s-a oprit la 30 de centimetri de mine plutind ca şi cum nu ar fi avut greutate, şi întorcându-se leneş în aer. În momentul în care am atins-o, totuşi, a devenit grea în mâna mea, o cheie de avion de crom-vanadiu de toate zilele. Ei bine, nu chiar de fiecare zi. Mereu, de când o cheie ieftina de 7 – 8 mi se rupsese în mână, îmi cumpăram cele mai bune unelte pe care un om le poate avea.

„Bineînţeles că poţi pleca! Poţi părăsi orice doreşti, dacă te răzgândeşti, şi nu doreşti acel lucru. Îţi poţi opri respiraţia, dacă doreşti să faci aceasta!" a spus el şi a lansat în zbor un şurub Philips, spre propriul sau amuzament… Aşa că am renunţat să mai fiu un Mesia, şi dacă am ales aceasta alternativa defensiva, poate că am făcut-o pentru ca eu sunt puţin defensiv. E mai bine decât să ai de îndeplinit o misiune şi să o urăşti. Un bun Mesia nu urăşte nimic şi este liber să meargă pe orice cale doreşte. Ei bine, acest lucru este adevărat pentru oricine, bineînţeles. Toţi suntem fiii lui Dumnezeu, sau copiii lui Iisus, sau idei ale Minţii sau oricum altfel doreşti să spui".

Am lucrat la strângerea piuliţelor cilindrului de baza a motorului Kinner. Acest vechi B5 este o bună pompa hidraulica, dar piuliţele doresc să se deşurubeze la fiecare 100 de ore de zbor, sau cam aşa, şi este înţelept să le împiedici să sară. Prima fiind strânsă destul, am împins cheia încă un sfert de tura, şi am fost mulţumit de înţelepciunea mea de a le verifica pe toate în această dimineaţă, înainte de a zbura cu alţi clienţi.

„Ei bine, da, Don, dar sarcina unui Mesia este diferita de alte meserii, ştii? Iisus mergând înapoi să bată cuie pentru a trăi? Suna bizar".

El s-a gândit puţin la asta încercând să vadă punctul meu de vedere.

„Nu pot să te înţeleg! Ciudat a fost faptul ca El nu a renunţat atunci când ei au început pentru prima dată să-l numească Salvator. În loc de a pleca, la această veste proasta, El a încercat pe cale logica: «Foarte bine, Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, dar aşa suntem cu toţii; Eu sunt salvatorul, dar la fel sunteţi şi voi! Lucrurile pe care eu le fac, le puteţi face şi voi!» Orice om în deplinătatea capacităţilor sale mentale poate înţelege aceasta".

Era cald acolo sus pe carlinga, dar nu mă simţeam. Cu cât doresc

mai mult să fac ceva, cu atât mai puțin pot numi aceasta munca. Eram satisfăcut să știu că am împiedicat cilindrii să zboare de pe motor.

„Spuneai că vrei o alta cheie", a spus el.

„Nu vreau o alta cheie și, din întâmplare, sunt suficient de avansat spiritual încât să consider aceste trucuri ale tale, Shimoda, niște simple jocuri ale unui suflet insuficient evoluat sau ale unui hipnotizator începător".

„Un hipnotizator! Ei, te înfierbânți repede! Dar mai bine hipnotizator decât un Mesia. Ce misiune plicticoasa. Oare de ce nu am știut că va fi o misiune plicticoasa?"

„Ai știut, „am spus eu cu înțelepciune. El doar a ras... Te-ai gândit vreodată, Don, ca s-ar putea să nu fie atât de ușor să renunți, la urma urmei? Ca s-ar putea să nu poți să nu te întorci pur și simplu la viața unei ființe umane obișnuite?"

De data aceasta el nu a mai ras.

„Ai dreptate, bineînțeles" a spus el, trecându-și degetele prin parul sau negru... Dacă stau în orice loc prea mult, mai mult de o zi sau două, oamenii vor ști că e ceva neobișnuit cu mine. O ușoară atingere pe mâna și ești vindecat de un cancer terminal și înainte de sfârșitul săptămânii, voi fi din nou înconjurat de mulțime. Acest avion ma menține în mișcare, și nimeni nu știe de unde vin și unde ma voi duce mai departe, ceea ce mi se potrivește foarte bine".

„Poate vor veni timpuri mai grele pentru tine, mai grele decât îți imaginezi, Don".

„Oh?"

„Da, da, întreaga orientare a timpului nostru este totuși de la material către spiritual... așa înceată cum este, este totuși o frumoasă mișcare uriașă. Eu nu cred că lumea te va lăsa singur".

„Nu pe mine ma vor ei, ci miracolele! Și acestea le poate învăța și altcineva, să fie el Mesia. Nu-i voi spune că e o treabă plicticoasa. Și pe lângă aceasta, «Nu exista nicio problemă atât de mare încât să nu poți fugi de ea.»".

M-am lăsat să alunec în jos de pe carlinga pe iarba și am început să strâng piulițele de la cilindrii 3 și 4. Nu toate dintre ele se pierduseră, dar câteva da.

„Îl citezi probabil pe Snoopy cățelul?"

„Citez Adevărul, oriunde îl găsesc, mulțumesc".

„Nu poți să fugi, Don! Ce-ar fi dacă aș începe să te elogiez chiar

acum? Ce-ar fi dacă aş obosi să mai lucrez la motorul meu şi as începe să te rog să îl repari tu în locul meu? Uite, îţi voi da toate monedele de zece cenţi pe care le voi câştiga de acum înainte, pana la apusul soarelui, doar dacă ma înveţi cum să plutesc în aer! Dacă nu faci aceasta, atunci voi şti că va trebui să încep să mă rog ţie, Fiinţa Sfântă, trimisa pentru a-mi uşura povara".

El doar a zâmbit. Tot nu cred că înţelesese ca nu putea fugi astfel. Cum putem eu să ştiu aceasta, când el nu ştia?

„Ai trăit întregul spectacol, aşa cum îl vezi în filmele din India? Mulţimi în strada, bilioane de mâini care te ating, flori şi cenuşa, platforme aurite cu tapiserii de argint pe care să stai atunci când vorbeşti?"

„Nu. Chiar înainte de a cere o misiune, am ştiut că n-aş putea suporta asta. Aşa că am ales Statele Unite, şi am avut doar mulţimea".

Era dureros pentru el să-şi reamintească, şi mi-a părut rău că am răscolit toate acestea. Stătea pe iarba şi îmi vorbea, privind spre mine.

„Tot ce voiam să spun, în numele Iubirii lui Dumnezeu, este ca dacă doreşti atât de mult libertatea şi bucuria, nu poţi înţelege ca ele nu sunt nicăieri în afara ta? Trebuie să crezi cu tărie ca le ai, şi le vei avea! Acţionează ca şi cum ar fi ale tale, şi ele sunt! Richard, ce este atât de greu de înţeles în asta? Dar majoritatea dintre ei nici măcar nu aud. Ei văd doar miracolele – seamănă cu mersul la cursele auto pentru a vedea ciocnirile – ei vin la mine doar pentru a vedea miracole. Mai întâi aceasta este frustrant şi după un timp devine chiar plictisitor. Nu pot să-mi dau seama cum alţi Mesia pot să reziste".

„Dacă priveşti lucrurile astfel, ele îşi pierd din farmecul lor", am spus eu. Am strâns şi ultima piuliţa şi am pus la o parte cheia… Încotro ne îndreptăm astăzi?"

El a privit carlinga mea, şi în loc de a începe să cureţe insectele de pe apărătorile mele de vânt, şi-a trecut doar mana peste ele, şi micile creaturi strivite au revenit la viaţă şi au zburat. Propria lui apărătoare de vânt nu avea niciodată nevoie să fie curăţată, bineînţeles, şi acum am ştiut că motorul sau nu va avea niciodată nevoie de niciun fel de întreţinere, de asemenea.

„Nu ştiu", mi-a spus el… Nu ştiu unde ne vom îndrepta".

„Ce vrei să spui? Tu cunoşti prezentul, trecutul şi viitorul tuturor lucrurilor. Poţi să ştii exact unde vom merge!"

El a oftat.

„Mda. Dar încerc să nu mă gândesc la aceasta".

Pentru un timp, cum lucram la cilindrii, mi-a trecut prin cap ca tot ceea ce aveam de făcut era sa stau cu acest individ, şi nu vor mai fi niciun fel de probleme, nimic rău nu se va întâmpla şi totul va merge bine. Dar modul în care spusese: „Încerc să nu mă gândesc la aceasta", ma făcea să-mi aduc aminte despre ce se întâmplase cu ceilalţi Mesia-şi trimişi în lume. Ceva striga în mine să mă întorc către sud după ce voi decola şi să mă îndepărtez cât mai mult de acest om. Dar aşa cum am spus, părea singur, zburând aşa în modul sau particular, şi am fost bucuros să îl întâlnesc, doar ca să am pe cineva cu care să vorbesc, care să deosebească un eleron de un stabilizator vertical.

Ar fi trebuit să mă întorc către sud, dar după ce am decolat am rămas cu el şi am zburat către nord şi est, către acel viitor la care el se străduia să nu se gândească.

4.

„Unde ai învăţat toate acestea, Don? Ştii atât de multe, sau poate cred eu ca ştii. Nu. Tu chiar ştii multe. Sunt rezultatul practicii? Nu ai primit nicio iniţiere specciala pentru a deveni un Maestru?"

„Mi-au dat o carte să citesc".

Am atârnat o eşarfă de mătase proaspăt spălată pe sarma şi m-am uitat fix la el.

„O carte?"

„Manualul Mântuitorului": este un fel de Biblie pentru maeştri. Am o copie a ei pe aici pe undeva, dacă eşti interesat".

„Da, da! Vrei să spui o carte normala care îţi spune…"

A răscolit un tip în spaţiul pentru bagaje din spatele suportului pentru cap din Travel Air şi s-a întors cu un volum mic, legat în ceva asemănător pielii de căprioară.

Ghidul Mesiasilor tipărit în caractere negre

Memento-uri pentru

Sufletul Avansat

„Cum adică Manualul Mântuitorului? Aici scrie Ghidul Mesiaşilor".

„Ceva de genul acesta", mi-a răspuns el şi a început să îşi adune lucrurile din jurul avionului, ca şi cum s-ar fi gândit că era timpul să plecăm.

Am răsfoit cartea, era o colecţie de maxime şi paragrafe scurte.

Perspectiva-Foloseşte-o sau pierde-o
Dacă ai deschis la această pagină.
Înseamnă că ai uitat ca ceea ce se întâmplă
În jurul tău nu este real.
Gândeşte-te la aceasta.
Adu-ţi aminte de unde vii.
Unde te duci şi de ce ai creat
Mizeria pe care tu singur ai pus-o pe primul loc.
Adu-ţi aminte, vei muri de o moarte groaznica.

Totul este un antrenament util şi îţi va place mai mult dacă nu vei uita nicio clipă aceasta.

Totuşi, ia-ţi moartea în serios.

A rade pe drumul către execuţie nu este ceva ce să poată înţelege formele de viaţă mai puţin avansate, şi ei te vor crede cu toţii nebun.

„Ai citit aceasta, despre pierderea perspectivei, Don?" „Nu".

„Spune că vei muri de o moarte îngrozitoare".

„Nu trebuie neapărat. Depinde de circumstanţe şi de cum simţi că se aranjează lucrurile".

„Tu vei muri de o moarte cumplita?"

„Nu ştiu. Nu-i de mirare, vei gândi acum, ca nu mi-am dus mai departe misiunea? O ascensiune tăcută ar fi suficienta. Voi decide în câteva săptămâni, atunci când voi termina lucrul pentru care sunt aici".

Am considerat ca glumeşte, aşa cum făcea din când în când, şi nu am ştiut că vorbise serios în legătură cu aceasta decât după câteva săptămâni. Am continuat să citesc din carte; erau genul de cunoştinţe de care are nevoie un Maestru.

A învăţa înseamnă a afla ceea ce deja ştii.

A face înseamnă a demonstra ca ştii.

A explica învăţătura înseamnă a reaminti celorlalţi ca ei ştiu la fel de bine ca şi tine.

Sunteţi cu toţii cei ce învaţă, cei ce acţionează şi învăţătorii.

Singura ta obligaţie în orice perioadă a vieţii este să-ţi fi credincios ţie însuţi.

A fi credincios altcuiva sau oricărui lucru nu este doar imposibil, ci şi semnul unui fals

Mesia.

Întrebările simple sunt cele mai profunde.

Unde te-ai născut? Unde este casa ta?

Unde vei merge?

Ce faci?

Gândeşte-te la toate acestea din când în când, şi observa cum se modifica în timp răspunsul tău.

Vei preda cel mai bine ceea ce ai cea mai mare nevoie să înveţi.

„Eşti îngrozitor de tăcut acolo, Richard", a spus Shimoda, ca şi cum ar fi dorit să vorbească cu mine.

„Mda", am răspuns şi am continuat să citesc. Dacă aceasta era o carte doar pentru maeştri, nu doream să o pierd.

Trăieşte astfel încât niciodată să nu-ţi fie ruşine dacă orice din ceea ce faci sau spui este publicat de jur-împrejurul globului – chiar dacă ceea ce este publicat nu este adevărat.

Prietenii tăi te vor cunoaşte mai bine în primul minut în care îi vei întâlni

Decât te vor cunoaşte cunoscuţii tai în 100 de ani.

Cea mai bună cale de a evita responsabilitatea este de a spune „Eu am responsabilităţi".

Am observat ceva ciudat în legătură cu cartea.

„Paginile nu au numere pe ele, Don".

„Nu", a spus el... Trebuie doar să o deschizi şi vezi acolo lucrul de care ai cea mai mare nevoie".

„O carte magica!"

„Nu. Poţi să faci aceasta cu orice carte. Poţi să faci aceasta şi cu un ziar vechi, dacă citeşti suficient de atent. Nu ai făcut-o niciodată, să te gândeşti intens la o anumită problemă şi apoi să deschizi orice carte ai la îndemână şi să vezi ce îţi spune?"

„Nu".

„Ei bine, să încerci odată".

Am încercat. Am închis ochii şi am întrebat ce se va întâmpla cu mine dacă voi rămâne în continuare împreună cu aceasta persoana ciudată. Ma simţeam bine în prezenta sa, dar nu puteam să mă împac cu ideea ca ceva deloc amuzant avea să i se întâmple în curând, şi nu voiam să fiu prin jur când acel ceva se va întâmpla. Gândindu-mă la aceasta, am deschis cartea cu ochii încă închişi, apoi i-am deschis şi am citit.

Eşti condus pe parcursul vieţii de către fiinţa interioara înţeleaptă, jucăuşă fiinţa spirituala care este Sinele tău real.

Nu întoarce spatele viitorului posibil înainte de a fi sigur că nu ai nimic de învăţat de la el.

Eşti întotdeauna liber să te răzgândeşti şi să alegi un viitor diferit, sau un trecut diferit.

Să alegi un trecut diferit? Literal sau figurat sau cum…?

„Îmi simt mintea şovăind, Don. Nu ştiu cum ar fi posibil să învăţ acest material".

„Practica. Puţina teorie şi o mulţime de practica", a spus el… Îţi va lua cam o săptămână şi jumătate".

„O săptămână şi jumătate".

„Mda. Trebuie doar să crezi că ştii toate răspunsurile, şi vei şti toate răspunsurile. Să crezi că eşti un Maestru, şi chiar eşti".

„Nu am spus niciodată că vreau să fiu un Maestru".

„Este în regulă", a spus el… Nu eşti".

Dar am păstrat manualul şi el niciodată nu mi l-a cerut înapoi.

5.

Fermierii din Mici West au nevoie de terenuri bune pentru ca munca lor să prospere. La fel şi piloţii de curse mici, cum eram noi. Ei trebuie să fie aproape de clienţii lor. Să găsească câmpuri în apropierea oraşelor, câmpuri plantate cu iarba sau fan sau ovăz sau grau, a căror iarba să fie tăiată scurt; să nu existe vaci prin apropiere care să pasca iarba; să existe în apropiere un drum pentru maşini; o poartă în gard pentru oameni; terenurile să fie astfel dispuse încât avioanele să nu trebuiască să zboare prea jos pe deasupra caselor nimănui; terenul să fie suficient de neted astfel încât aparatele să nu hurducăie dezmembrându-se în bucăţi în timp ce rulează cu 75 de km/ora pe sol; şi suficient de lung pentru a ateriza şi a decola în siguranţă în zilele calme ale verii. Şi mai ales au nevoie de permisiunea proprietarului pentru a zbura acolo chiar şi o zi.

Ma gândeam la toate acestea în timp ce zburam către nord în dimineaţa de sâmbătă, Mesia şi cu mine, verdele şi auriul ţinutului defilând încet, la 300 de metri dedesubt. Travel Air-ul lui Donald Shimoda plutea fără zgomot lângă aripa mea dreapta, împrăştiind lumina soarelui în toate direcţiile prin fuselajul sau strălucitor ca oglinda. Un aparat încântător, m-am gândit, dar prea mare pentru aceste timpuri grele. Putea într-adevăr să transporte doi pasageri odată, dar de asemenea cântarea de două ori mai mult decât Fleetul, şi de aceea avea nevoie şi de mai mult teren pentru a decola şi a ateriza.

Am avut odată un Travel Air dar l-am schimbat în cele din urmă pentru acest Fleet, care se poate folosi pe terenuri minuscule, astfel de câmpuri fiind de altfel mult mai uşor de găsit în apropierea oraşelor. Eu mă puteam descurca cu acest Fleet pe teren de 150 de metri, în timp ce Travel Air-ul avea nevoie de cel puţin 300 sau 400 de metri. Te legi tu însuţi de acest individ, am gândit, şi de asemenea te legi tu însuţi de limitele avionului său.

Şi chiar în momentul în care am gândit aceasta, am observat o păşune mica şi curata, în apropierea oraşului peste care tocmai trecusem. Era un câmp de ferma standard de 500 de metri, tăiat în jumătate, celalta jumătate fiind vândută oraşului pentru un teren de baseballl.

Ştiam ca avionul lui Shimoda nu putea ateriza acolo, dar m-am avântat cu micuţa mea maşină zburătoare, deasupra aripii sale stângi, cu botul în sus, şi reducând motorul mi-am dat drumul în jos de unul singur a terenului şi am rulat până la oprire, în puţinul spaţiu rămas. Voiam doar să mă dau în spectacol puţin, să-i arăt ce poate un Fleet să facă, referitor la zbor.

Am deschis din nou alimentarea şi oscilam uşor, gata să-mi iau zborul, dar atunci când m-am întors pentru a pleca, Travel Air-ul se pregătea, acolo, pentru aterrizarea finala. Cu coada în jos, cu aripa dreapta ridicata, arata ca un condor glorios rotindu-se plin de gratie în jurul pământului, gata să aterizeze pe un pai de matura.

Zbura atât de jos şi de încet, încât simţeam parul zbârlindu-mi-se, eram pe punctul de a vedea o ciocnire. Un Travel Air care ar fi trebuit să se menţină la peste 60 de mile pe ora deasupra terenului de aterizare, şi care mergea atât de încet încât l-ai fi putut ascunde într-un balon. Vedeam acel biplan auriu şi de culoarea zăpezii, oprit în aer. Ei bine, nu vreau să spun chiar oprit, dar nu zbura cu mai mult de 30 de mile pe ora, gândeşte-te, oprit în aer şi într-un fel doar pe trei sferturi în aer. Utilizase jumătate, poate trei sferturi din spaţiul pe care eu îl utilizasem pentru a ateriza cu Fleetul.

Pur şi simplu stăteam în carlinga şi mă uitam, în timp ce el a parcat lângă mine, oprindu-se. atunci când am oprit motorul, încă uitându-mă fix la el, mut de uimire, el a spus", Frumos camp ai găsit! Suficient de aproape de oraş, hei?"

Primii noştri clienţi, doi băieţi sosiţi pe o motocicleta Honda, deja întorceau pentru a vedea ce s-a întâmplat.

„Ce vrei să spui, aproape de oraş?" am strigat peste zgomotul de motor care încă îmi răsună în urechi.

„Ei bine, este doar la o jumătate de bloc distanta".

„Nu, nu aceasta! CE A FOST ACEASTA ATERIZARE? Într-un Travel Air. Cum ai aterizat aici?"

El mi-a făcut cu ochiul „Magie!"

„Nu, Don… am văzut cu ochii mei modul în care ai aterizat!"

Putea să vadă că eram şocat şi chiar puţin înfricoşat.

„Richard, vrei să ştii secretul plutirii şi zborului în aer, secretul vindecării tuturor bolilor, al transformării apei în vin şi al mersului pe valuri, şi al aterizării unui Travel Air pe 30 de metri de pământ? Vrei să ştii secretul tuturor acestor miracole?"

Ma simţeam ca şi cum ar fi îndreptat un laser asupra mea… Vreau să ştiu cum ai aterizat aici…"

„Asculta!" a spus el peste prăpastia dintre noi… Aceasta lume? Şi tot ce este în ea? Iluzii, Richard! Fiecare părticică din ea este o Iluzie! Înţelegi aceasta?" Nu era nicio clipire, niciun zâmbet; ca şi cum ar fi fost deodată furios pe mine ca nu ştiam aceasta de mai mult timp.

Motocicleta s-a oprit la coada avionului lui; băieţii uitându-se nerăbdători să zboare.

„Mda", a fost tot ceea ce am putu să spun… Fac ceva pe iluzii". Atunci când l-am cerut să facă o cursă, a rămas în seama mea să-l găsesc pe proprietarul câmpului şi să-i cer permisiunea de a zbura peste păşunea sa.

Singurul mod de a descrie decolarea şi aterizarea Travel Air-ului din acea zi, este de a spune ca arata ca un fals Travel Air. Ca şi cum avionul ar fi fost într-adevăr un pui de E3, sau un elicopter îmbrăcat într-un costum de Travel Air. Cumva îmi era mai uşor să accept o cheie de 9 – 16 care plutea fără greutate în aer, decât să privesc calm acel avion la desprinderea lui de pe pământ, cu pasageri la bord la 30 de mile pe ora. Este un lucru să crezi în levitaţie atunci când o vezi, dar este cu totul altceva sa crezi pe deplin în miracole.

Am continuat să mă gândesc la ceea ce spusese cu atâta înverşunare. Iluzii. Cineva îmi mai spusese aceasta mai înainte… atunci când eram un puşti, învăţând magia – magicienii spuneau aceasta? Ei ne spuneau precauţi: „Priviţi, nu este un miracol ceea ce veţi vedea; nu este adevărata magie. Ceea ce vedeţi este un efect, este Iluzia unei magii". Apoi ei preschimbau o nuca într-un candelabru şi schimbau un

elefant într-o racheta de tenis.

Urmându-mi instinctul, am luat manualul Mesiaşilor din buzunar şi l-am deschis. Două propoziţii se aflau singure pe o pagina.

Nu exista un lucru pe care să-l numeşti problema care să nu poarte un dar pentru tine în mâinile sale.

Cauţi problemele deoarece ai nevoie de darurile lor.

Nu ştiu exact de ce, dar citind aceasta, confuzia mea a dispărut. Am citit-o din nou, până când am ştiut-o pe de rost.

Numele oraşului era Troy, şi pajiştile de aici promiteau să fie la fel de bune pentru noi cum fuseseră şi lanurile din Ferris. Doar ca în Ferris simţisem mai mult calm, iar aici plutea în aer o tensiune care nu-mi plăcea deloc.

Zborul ce constituia pentru pasagerii noştri o aventură unica în viaţă, era pentru mine o rutină, umbrita acum de acea ciudata stare de apăsare. Aventura mea era o fiinţă misterioasa alături de care zburam… modul imposibil în care el îşi făcea avionul să meargă şi lucrurile ciudate pe care le spunea pentru a explica aceasta.

Oamenii din Troy nu au fost mai miraţi de miracolul unui Travel Air care zbura astfel decât aş fi fost eu dacă aş fi auzit sunând clopotul oraşului, care nu mai sunase de şaizeci de ani, ziua în amiaza mare… ei nu ştiau că este imposibil să se întâmple ceea ce se întâmplă.

„Mulţumesc pentru zbor!" spuneau ei, şi", Asta-i tot ce faci pentru a trăi… nu lucrezi şi în altă parte?" şi", Jerry, ferma ta nu este mai mare decât o cutie de pantofi!"

Am avut o după amiaza ocupata. O mulţime de oameni au venit să zboare şi eram pe punctul de a face o mulţime de bani. Totuşi, o parte din mine începuse să spună: „Renunţa, renunţa, pleacă din acest loc". Îmi ignorasem presentimentele şi alteori înainte, şi întotdeauna îmi păruse rău.

Pe la trei după amiazã, mi-am oprit motorul pentru alimentare, mergând de două ori, dus întors până la staţia Skelly cu două bidoane de cinci galoane de gaz pentru automobil, când deodatã mi-am dat seama că nu vãzusem niciodată Travel Air-ul realimentat cu combustibil. Shimoda nu pusese benzinã în avionul sãu, cel puţin dinainte de Ferris, şi îl vãzusem zburând cu acel aparat timp de cel puţin şapte ore, aproape opt, fără să adauge nicio picătură de benzinã sau ulei. Şi deşi ştiam că era un om bun, şi nu îmi va face niciun rău, am fost din nou înspãimântat. Dacă tragi de el, închizând la minimum

alimentarea, şi făcând cât mai puţine acrobaţii în timpul zborului, poţi eventual să faci un Travel Air să meargă cinci ore de zbor. Dar nu opt ore de decolări şi aterizări.

El continua să zboare cursă după cursă, în timp ce eu am turnat combustibilul în tancul meu de alimentare, şi am adăugat un sfert de ulei de motor. O coadă de oameni aşteptau să zboare… era ca şi cum el nu ar fi dorit să îi dezamăgească.

L-am strigat, totuşi, în timp ce ajuta un bărbat şi pe soţia sa să urce în partea din faţă a carlingii avionului său. Am încercat ca vocea mea să sune cât mai calmă şi mai normală cu putinţă.

„Don, cum stai cu combustibilul, ai nevoie de benzină?" M-am uitat la el cu coada ochiului, ţinând în mână un bidon gol de cinci galoane.

M-a privit drept în ochi şi s-a încruntat, încurcat, ca şi cum l-aş fi întrebat dacă are nevoie de aer să respire.

„Nu", a spus el, şi m-am simţit ca un şcolar greu de cap şi codaş. „Nu, Richard, nu am nevoie de combustibil".

Mă uimea. Ştiam câte ceva despre motoarele de avion şi despre combustibil. „Ei bine atunci", I-am spus cu ostentaţie, „ce-ai spune de nişte uraniu?"

El a râs şi mi-a răpuns imediat „Nu mulţumesc, l-am umplut anul trecut". Şi apoi s-a urcat în carlinga sa şi a plecat împreună cu pasagerii săi în acea decolare supranaturală, extrem de înceată.

Mi-am dorit mai întâi ca acei oameni să meargă acasă, şi apoi ca noi să terminăm acolo rapid, cu oameni sau fără, şi apoi să am un motiv să plec de acolo singur, imediat. Tot ce îmi doream era să decolez şi să găsesc un câmp mare şi gol departe de aici şi de orice oraş, unde doar să stau şi să mă gândesc şi să scriu ceea ce s-a întâmplat în jurnalul meu, încercând să desprind un înţeles din toate.

Am rămas afară din avion, odihnindu-mă, până când Shimoda a aterizat din nou. M-am îndreptat spre carlinga sa, acolo, în conul de curent al elicii.

„Am zburat destul, Don. Eu îmi voi vedea de drum, voi ateriza undeva departe de oraşe şi o să fiu mai liber pentru un timp. A fost amuzant să zbor cu tine. Poate te voi revedea cândva. E în regulă?"

El nu a clipit: „Încă un zbor şi voi veni cu tine. Oamenii mă aşteaptă".

„În regulă".

Un individ aştepta într-un scaun cu rotile uzat cu care venise până acolo în câmp. Arăta ca şi cum ar fi fost zdrobit în scaun, răsucit de vreo forţă gravitaţionalã extrem de mare, dar era acolo deoarece dorea să zboare. Mai erau şi alţi oameni în jur patruzeci sau cincizeci. Unii în maşini, alţii afară, uitându-se curioşi să vadă cum îl va lua Don pe acel om din scaunul său şi îl va duce în avion.

El nu s-a gândit la aceasta deloc. „Doreşti să zbori?" Omul din căruciorul pe rotile a zâmbit strâmb şi a încuviinţat dând din cap.

„Haide să mergem, haide să o facem!" a spus Don liniştit, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva care ar fi aşteptat pe margine mult timp, şi pentru acum care sosise timpul să intre din nou în joc. Dacă a existat ceva ciudat în acel moment, realizez acum când privesc înapoi, a fost intensitatea cu care el a vorbit. A vorbit nepăsător, da, dar în acelaşi timp cu un ton de comandă, care presupunea ca acel om să se ridice şi să meargă în avion, fără nicio scuză. Ceea ce s-a întâmplat atunci, a fost ca şi cum omul ar fi jucat teatru, şi tocmai terminase ultima scenă a rolului său de infirm. Totul părea teatral. Gravitaţia intensă a dispărut, nemaiacţionând asupra sa, ca şi cum nu ar fi acţionat niciodată; el şi-a părăsit scaunul, pe jumătate alergând, uimit de el însuşi, către Travel Air.

Eram aproape, şi l-am auzit. „Ce ai făcut?" a spus el. „Ce ai făcut cu mine?"

„Ai de gând să zbori sau nu vrei să zbori?" a spus Don. „Preţul este trei dolari. Te rog să-mi plăteşti acum, înainte de decolare".

„Zbor" a spus el. Shimoda nu l-a ajutat să urce în partea din faţă a carlingii, aşa cum făcea în mod obişnuit cu ceilalţi pasageri. Oamenii care erau în maşini au ieşit afară, s-a auzit un murmur scurt din partea privitorilor şi apoi a urmat o tăcere datoritã şocului. Omul nu mai mersese de când camionul său căzuse de pe pod, cu unsprezece ani înainte.

Precum un puşti ce-şi face aripi din cearşafuri, s-a căţărat până la carlingă şi a alunecat în jos către scaun, mişcându-şi excesiv braţele, ca şi cum tocmai i-ar fi fost date braţe cu care să se joace.

Înainte ca cineva să poatã vorbi, Don a tras manşa, decolând. Travel Air-ul s-a rotit în aer, virând deasupra copacilor şi urcând ca o furtunã.

Poate o clipă să fie în acelaşi timp fericitã şi înspăimântătoare? Au urmat o mulţime de momente ca acesta. Simţeam uimirea în faţa a

ceea ce se poate numi vindecarea miraculoasă, a unui om care părea să o merite, şi în acelaşi timp, simţeam că ceva neplăcut urma să se întâmple atunci când cei doi aveau să se întoarcă. Mulţimea devenise un grup strâns, în aşteptare, şi un nod strâns de oameni este o gloată, ceea ce nu este bine deloc. Minutele treceau, toţi ochii fiind fixaţi pe acel biplan mic zburând atât de lipsit de griji în lumina Soarelui, şi ceva violent plutea în aer.

Travel Air-ul a făcut câteva opturi lente în aer, o spiralã strânsă, şi apoi a zburat pe deasupra gardului ca o farfurie zburătoare cu zgomot extrem de redus, pentru a ateriza. Dacă ar fi avut puţin bun simţ şi-ar fi lăsat pasagerul departe de câmp, ar fi decolat repede şi ar fi dispărut. Veneau din ce în ce mai mulţi oameni; şi un alt scaun cu rotile era împins de o doamnă care alerga.

El s-a oprit lângă mulţime, a rotit avionul pentru a avea elicea îndreptată într-o parte, şi a oprit motorul. Oamenii au fugit către carlingă, şi câteva clipe am crezut că vor sfâşia fuselajul, rupându-l în două.

A fost laşitate? Nu ştiu. M-am îndreptat către avionul meu, am deschis supapa la combustibil şi am învârtit elicea pentru a porni motorul. Apoi m-am urcat în carlingă şi am întors Fleetul în vânt, decolând. Ultima dată când l-am văzut pe Donald Shimoda, el stătea pe cadrul carlingii sale şi mulţimea îl înconjurase.

M-am întors către est, apoi către sud, şi după un timp am văzut un câmp mai mare, cu copaci care dădeau umbră şi un izvor din care să beau, şi am hotărât să înnoptez acolo. Era la mare distanţă de orice oraş.

6.

Nici în ziua de azi, n-aş putea spune ce se întâmplase cu mine. Presentimentul dominării mă făcuse să plec de acolo, îndepărtându-mă chiar şi de acel individ neobişnuit care era Donald Shimoda. Dacă ar trebui să fraternizez cu moartea, nici Mesia însuşi nu ar fi suficient de puternic să mă ţină pe loc.

Era linişte pe câmp, o uriaşă pajişte tăcută deschisă către cer… Singurul sunet venea de la un izvor pe care-l auzeam numai dacă eram atent. Din nou, eram singur. Chiar atunci când o persoană este obişnuită cu singurătatea, dacă renunţă la aceasta chiar şi pentru o zi, va trebui apoi să se obişnuiască din nou să fie singură, luând-o întotdeauna de la început.

„OK. Deci ne-am distrat pentru un timp”, am spus adresându-mă pajiştii. „A fost nostim şi poate că am avut multe de învăţat de la acel individ. Dar m-am săturat suficient de mulţimi chiar şi atunci când ele sunt fericite… şi cu atât mai mult dacă au de gând să crucifice pe cineva sau să îl elogieze. Îmi pare rău, aceasta este prea mult!”

Am rămas surprins. Cuvintele pe care le spusesem ar fi putut fi exact cuvintele lui Donald Shimoda. De ce a rămas el acolo? Eu fusesem destul de lucid ca să ştiu că trebuie să plec, şi eu nu eram un Mesia.

Iluzii. Ce voise să spună prin iluzii? Intuiam că aceasta era mult mai important decât orice altceva spusese sau făcuse el – fusese îndârjit, atunci când spusese „Totul este iluzie!”. Ca şi cum s-ar fi gândit să fixeze această idee în capul meu. Era o problemă, de acord, şi aveam nevoie de darul său, dar deocamdată nu-i înţelegeam sensul.

Am făcut mai târziu un foc, gătindu-mi un fel de gulaş cu bucăţele de soia şi cu dovleac uscat. Trusa de scule stătea lângă cutia de alimente, şi fără niciun motiv am luat din ea cheia de 9 – 16 am privit-o, am şters-o şi am amestecat gulaşul cu ea.

Eram singur, imaginaţi-vă, nu era nimeni care să mă vadă, aşa că pentru distracţie am încercat să o fac să plutească în aer, aşa cum făcuse el. Dacă o aruncam în sus şi-mi acopeream ochii cu mâna atunci când ea îşi înceta ascensiunea şi începea să coboare, aveam timp de o jumătate de secundă că pluteşte. Dar apoi ea cădea înapoi în iarbă sau pe genunchii mei şi efectul dispărea imediat. Dar aceeaşi cheie… Cum făcuse el?

Dacă totul este iluzie, domnule Shimoda, atunci ce este real? Şi dacă această viaţă este o iluzie, de ce mai trăim? Am renunţat într-un târziu, aruncând cheia încă de câteva ori şi apoi oprindu-mă. Şi atunci m-am simţit deodată mulţumit, fericit dintr-odată că eram acolo unde eram şi ştiam ceea ce ştiam, chiar dacă nu acesta era răspunsul la întreaga existenţă sau măcar la câteva iluzii.

Când sunt singur, uneori cânt. „Oh, eu şi vechiul Tablou!…” am cântat, lovind uşor aripa avionului, făcându-mi cu adevărat plăcere acest lucru (amintindu-mi că nu era nimeni să mă audă). „Vom hoinării prin cer… Rotindu-ne pe deasupra câmpurilor până când unul dintre noi se va da bătut…” Inventam muzica şi cuvintele pe măsură ce cântam. „Nu eu voi fi acela care va capitula. Doar dacă nu îmi vei rupe lonjeronul… şi dacă o faci te voi lega cu sârmă… şi apoi vom continua… VOM CONTINUA SĂ ZBURĂM…”

Versurile nu aveau sfârşit, şi puteam să continui să le cânt fericit, ritmul nefiind atât de critic. Nu mă mai gândeam acum la problemele lui Mesia; nu puteam cu niciun chip să realizez cine era el sau ce voia să-mi spunã, aşa că am încetat să mai încerc să înţeleg, şi bănuiesc că asta mă făcuse fericit.

Târziu, pe la ora 10 seara, focul s-a stins şi la fel şi cântecul meu.

„Oriunde ai fi, Donald Shimoda", am spus eu, pregãtindu-mi culcuşul sub aripa avionului, „îţi doresc un zbor fericit şi fără mulţimi. Dacă aceasta este ceea ce îţi doreşti. Nu, retrag totul. Îţi doresc, dragul meu Mesia singuratic, să gãseşti acel lucru pe care doreşti să-l gãseşti".

Manualul său a căzut din buzunarul pantalonilor atunci când mi-am scos tricoul, şi am citit ce scria acolo unde se deschisese.

Legãtura care uneşte adevărata ta familie nu este una de sânge, ci de respect şi bucurie pe care fiecare le aduce în viaţa celuilalt.

Rareori membrii aceleiaşi familii cresc sub acelaşi acoperiş.

Nu pricepeam cum se putea aplica aceasta în cazul meu, şi mi-am reamintit că niciodată nu trebuie să las o carte să înlocuiască propria mea gândire. M-am foit un pic pe pătură, şi apoi am adormit aşa cum se stinge un bec, cald şi fără de vise, sub cerul liber şi sub miile de stele care poate că erau iluzii, dar cu siguranţă erau unele frumoase.

?

Am devenit din nou conştient chiar în momentul rãsãritului; eram înconjurat de o luminã rozalie cu umbre de aur. M-am trezit nu din cauza luminii, ci pentru că ceva îmi atingea capul, foarte uşor. Am crezut că era un pai, plutind pe acolo. Apoi am ştiut că era un obiect tare, căci m-a lovit zdravãn, aproape rupându-mi mâna. O cheie de 9 – 16 este o bucatã considerabilã de fier şi nu este tocmai plãcut să te lovească puternic, aşa că m-am sculat foarte repede. Cheia s-a lovit de balamaua eleronului, a rãmas pentru un moment îngropatã în iarbã, începând apoi să planeze din nou în aer. În timp ce o priveam, acum foarte treaz, a coborât încet către sol şi a rãmas nemişcatã. Atunci când am ridicat-o am vãzut că era aceeaşi cheie de 9 – 16 pe care o ştiam şi pe care o iubeam, la fel de grea, la fel de potrivitã pentru strânsul şuruburilor şi piuliţelor.

„La naiba!"

Nu obişnuiesc să spun „La naiba" sau „Afurisit" – datoritã unei prejudecăţi aproape copilãreşti. Dar eram cu adevărat uimit, şi nu puteam spune nimic altceva. Ce se întâmpla cu cheia mea? Donald

Shimoda era la cel puţin şaizeci de mile depărtare dincolo de orizont. Am ridicat acel lucru, l-am examinat, l-am întors pe toate părţile, simţindu-mă ca o maimuţă preistorică care nu poate să înţeleagă o roată care se învârtea înaintea ochilor săi. Trebuia să existe un motiv simplu…

Într-un târziu am renunţat, plictisit, am pus-o în geanta de scule şi am aprins focul pentru micul dejun. Nu era nicio grabă să plec nicăieri. Puteam să stau acolo întreaga zi, dacă aşa doream.

Pâinea se prăjise destul de bine în tigaie, era tocmai gata să fie întoarsă, când am auzit un zgomot în cer spre vest. Nu era posibil ca sunetul să fie făcut de avionul lui Shimoda, era imposibil ca cineva să-mi prindă urma tocmai în acest câmp, între milioane de alte câmpuri din vestul mijlociu, dar am ştiut că era el şi am început să fluier… privind pâinea şi cerul şi încercând să mă gândesc la ceva foarte calm pe care să i-l spun atunci când va ateriza.

Era Travel Air-ul, desigur, zburând la joasă înălţime pe deasupra Fleet-ului, ridicând praful prin aer şi aterizând la nouăzeci de km/oră, viteza normală la care un Travel Air trebuia să aterizeze. A tras alături şi a închis motorul. I-am făcut un semn dar nu l-am spus niciun cuvânt. Nu m-am oprit din fluierat.

A ieşit din carlingă şi s-a îndreptat către foc. „Bună, Richard".

„Ai întârziat", am spus eu. „Aproape că s-a ars pâinea".

„Îmi pare rău".

I-am întins o mică farfurie cu pâine prăjită şi cu puţină margarină.

„Cum îţi merge?", am spus.

„Îmi merge bine", a spus el cu jumătate de zâmbet. „Am scăpat cu viaţă".

„M-am îndoit că vei reuşi".

El a mâncat un timp pâinea în tăcere. „Ştii", a spus el în sfârşit, completându-şi dejunul, „mâncarea aceasta este de-a dreptul îngrozitoare".

„Nimeni nu spune că trebuie să mănânci pâinea mea prăjită", am spus eu supărat. „De ce nimănui nu-i place pâinea mea prăjită? NIMENI NU IUBEŞTE PÂINEA MEA PRĂJITĂ! De ce este aşa, venerate maestre?"

„Ei bine", a zâmbit el, „vorbesc ca un Maestru acum – aş spune că tu consideri că ea este bună şi de aceea ea are gust bun pentru tine. Încearc-o fără să mai crezi cu tărie ceea ce crezi despre ea, şi ţi se va

părea ca un fel de… un foc… după o inundaţie într-o moară de măcinat grâu, nu crezi? Intenţionai să pui şi iarbă în ea, ghicesc?"

„Îmi pare rău. Mi-a căzut iarbă de pe mânecă probabil. Dar nu crezi că pâinea de bază ea însăşi – nu iarba sau mica parte arsă de acolo – pâinea în sine, nu crezi că…?"

„Groaznic", a spus el, întinzându-mi înapoi totul, cu excepţia unei mici părţi din ceea ce îi dădusem. „Mai bine mor de foame. Mai ai piersici?"

„În cutie".

Cum mă găsise acolo? Nişte aripi cu o deschidere de zece metri în zece mii de kilometri de preerie nu sunt o ţintă uşoară. Dar am jurat să nu îl întreb. Dacă dorea să îmi spună, îmi va spune.

„Cum m-ai găsit?" am spus. „Aş fi putut să aterizez oriunde".

Deschisese compotul de piersici şi mânca piersici cu un cuţit… ceea ce nu este deloc uşor.

„Cine se aseamănă se adună", a zâmbit el, scăpând o bucată de piersică.

„Oh?"

„Legea cosmică".

„Oh".

Mi-am terminat pâinea şi apoi am frecat tigaia cu nisip din râu.

„Te deranjează dacă-mi explici? Cum se face că mă asemăn cu preţioasa ta fiinţă? Sau prin asemănare vrei să înţelegi că avioanele se aseamănă, sau ceva de genul acesta?"

„Noi, făcătorii de miracole, trebuie să luptăm împreună", a spus el. Această frază era atât de drăguţă cât şi înfricoşătoare în modul în care o spusese.

„Ah… Don? În ceea ce priveşte ultimul tău comentariu, poate ai de gând să-mi spui şi mie ce înţelegi prin: noi făcătorii de miracole?"

„După poziţia pe care o are cheia de 9 – 16 în geanta ta de scule, aş spune că te-ai jucat cu vechiul truc de levitaţie a cheii în această dimineaţă. Spune-mi dacă greşesc".

„Nu m-am jucat cu nimic! M-am trezit… acel lucru m-a trezit, s-a petrecut de la sine!"

„Oh, de la sine". Râdea de mine.

„Da, de la sine!"

„Înţelegerea ta despre modul în care se fac miracolele, Richard, este la fel de profundă ca şi cunoştinţele tale despre coacerea pâinii".

Nu am răspuns, ci doar m-am aşezat pe sacul meu de dormit şi am rãmas cât se poate de tãcut. Dacă avea ceva de spus, avea s-o spunã atunci când dorea.

„Unii dintre noi încep să înveţe aceste lucruri subconştient. Mintea noastră trează nu le acceptă, aşa că noi realizăm miracole în somn". A privit cerul, şi primii nori ai zilei. „Nu fi nerãbdãtor, Richard. Suntem cu toţii pe cale de a învăţa mai mult. Ţie ţi se va întâmpla foarte curând, şi vei deveni un Maestru spiritual înţelept chiar înainte de a-ţi da seama".

„Cum adică, înainte să-mi dau seama? Eu nu vreau să ştiu! Eu nu vreau să ştiu nimic!"

„Tu nu vrei să ştii nimic".

„Ei bine, vreau să ştiu de ce există lumea şi ce este ea şi de ce trăiesc aici şi unde voi merge după aceea… aceste lucruri eu vreau să le ştiu. Cum să zbor fără un avion, dacă asta doresc".

„Îmi pare rău".

„Îţi pare rău de ce?"

„Lucrurile nu stau chiar aşa. Dacă înveţi ce este această lume şi cum funcţionează ea, în mod automat vei începe să faci miracole, sau ceea ce ei numesc miracole. Dar bineînţeles nimic nu este miraculos. Dacă înveţi ceea ce ştiu magicienii, acele lucruri nu ţi se mai par supranaturale". Acum nu mai privea la cer. „Eşti ca toţi ceilalţi. Tu deja ştii aceste lucruri; doar că încă nu eşti conştient că le ai.

Despre autor

Richard Bach

Născut în 1936 în Oak Park, Richard Bach este descendent al marelui compozitor J.S. Bach. A urmat colegiul de stat Long Beach din 1955. Richard s-a căsătorit în 1955 şi a avut 6 copii. Unul dintre fii săi, Jonathan, a scris o povestioara despre relaţia sa cu tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată Deasupra norilor.

Tot ceea ce are legătură cu aviaţia este domeniul lui Bach: de la filme cu piloţi, la literatura de specialitate din domeniul aviaţiei, la lecţii de pilotaj şi până la cascadorii aviatice în filme. Deşi aviaţia a fost marea sa pasiune, Bach şi-a dorit întotdeauna să scrie. Încă din timpul

liceului unul dintre profesorii săi de educaţie fizica l-a ajutat să-şi conştientizeze talentul înnăscut şi l-a încurajat să scrie.

În 1959 a fost inspirat să scrie o povestioara despre un pescăruş care a învăţat să treacă de zidurile limitării. Această idee s-a concretizat în cartea Pescăruşul Jonathan Livingstone, carte care a fost transpusa şi pe marile ecrane în filmul cu acelaşi nume. În aproape toate cărţile sale, Richard Bach se foloseşte de avioane pentru transmiterea mesajului său.

Richard s-a apucat şi de paraşutism, pe care îl considera cel mai aproape de ideea de zbor.

Acest referat a fost scris la fel de ciudat precum ciudata ne este şi viaţa atunci când nu avem destul curaj şi iubire pentru a-i arunca o privire lucida şi detaşată.

Şi, atunci când reuşim, ajungem să fim atinşi de fiorul copleşitor al tainei eterne care este totdeauna prezenta atât alături cât şi în noi. Altfel ne putem da seama că nu ştim nimic despre aceasta lume, la fel cum nu cunoaştem mai nimic despre noi înşine. De parca amurgul ne-ar prinde din nou în drum, iar noi am fi din nou departe de casa.

Cu toate acestea, noi continuam să trăim parca adormiţi şi, din când în când, în drumul nostru ne însoţeşte sentimentul misterios că am putea trăi altfel. Uneori întâlnim oameni şi cărţi care, conferindu-ne o trăire tainica şi cu totul aparte, ajung să ne vorbească despre acel altceva – despre viaţa trăită altfel. Dar aceasta este numai o primă impresie. Aflam astfel mai târziu ca realitatea care ne preocupa este numita de aceşti oameni, în aceste cărţi, prin termeni mistico-oculto-esoterici şi deseori ne dam de ceasul morţii, încercând să asimilam cu încrâncenare sisteme şi părăsisteme, sau ne punem cu voluptate responsabilitatea pe seama unui individ charismatic sau, pur şi simplu, a unui Mesia. În acelaşi timp, noi uitam ca sentimentul tainic şi profund care ne-a chemat, neauzit şi copleşitor, nu avea nimic comun cu acest noian de reguli, prescripţii, coduri şi legi pretins subtile, care ne sunt impuse, chipurile, cu scopul unei vieţi trăite altfel.

Atât de grăbiţi incit am uitat de noi înşine…

Puţini dintre noi mai reflectam profund asupra aceea ce a devenit la ora actuală viaţa noastră. Unii spun că trebuie să ne trăim viaţa, că e mai bine să ne lăsăm cugetările pentru vremea când vom fi bătrâni. Această situaţie se poate compara cu aceea în care am juca un

joc ale cărui reguli le aflam de-abia la sfârşit, iar dacă ne păstrăm în această situaţie nu ar trebui să fim surprinşi ca, jucând după reguli greşite, am pierdut lamentabil jocul. Totuşi nu este vorba de un joc oarecare, ci de unul special, care este chiar viaţa noastră. Paradoxal, chiar dacă nu ştim de unde venim în această viaţă şi unde vom ajunge când se va încheia, nu avem timp să ne oprim şi să întrebăm încotro mergem. Prinşi în acest cerc vicios, puţini mai au puterea să spună" vreau să ştiu cine sunt, vreau să îmi trăiesc viaţa liber?"

Textul de fata ne propune să meditam la întrebarea dacă într-adevăr aceasta este viaţă pe care o vrem, dacă noi ne facem viaţa sau dacă nu cumva un anumit mod de viaţa ne este impus… Pentru majoritatea romanilor, existenta a intrat în deriva, iar curgerea timpului se întețește, parca. Romanii nu mai au repere de viaţă memorabile. Viaţa s-a îmbolnăvit de cenuşiu, de monotonie şi dintr-odată ne-am dat seama că vremea vieţuirii noastre nu mai are răbdare să ofere zile cu gust demn de aducere aminte, nopţi cu parfum de neuitat, răgazuri înstelate de fericiri imposibil de pierdut prin vreme. În schimb, sunt îmbrăcate în mod artificial, în haine sărbătoreşti, întâmplări lipsite de însemnătate, doar – doar vom încetini, cumva, fuga secundelor. Oamenii caută să construiască „baraje" pentru a domoli căderea spre moartea sufletească. Dar strădania romanilor de a opri decăderea nu mai are vigoare, deoarece lecţia conform căreia în unire sta puterea unui popor a fost uitata. Strigătul poetului de odinioară „Opreşte, Doamne, ceasornicul cu care ne masori destrămarea!" nu se mai aude demult în sufletele oamenilor, ci a rămas închis, între pagini prăfuite (dar care pot fi aduse oricând la viaţa acolo unde oamenii pun suflet).

Majoritatea romanilor merg cu paşi obosiţi pe aceleaşi drumuri, cu aceleaşi scopuri banale, zi de zi, fără să mai fie în stare, fără să mai vrea să deosebească ziua de azi de cea de ieri, pe aceea de mâine de cea dinainte. Sufocaţi de rutina unor vieţi fără bucurii, nu mai au curajul de a-şi încerca norocul pe cărări nebătătorite. Traseele drumurilor lor amintesc de sinele trenuleţelor electrice cu care se jucau în copilărie. Nu se poate ieşi din ruta prestabilita decât printr-o catastrofă sau, desigur, printr-o minune dumnezeiască. Numai ca romanilor li s-a atrofiat demult gustul pentru miracol, nădejdea către fericirile care vin pur şi simplu ca o binecuvântare divina. Şi atunci se mulţumesc cu un destin îmbibat de plictis, de monotonie, de apatie,

care va duce inevitabil, dacă nu este schimbat, către catastrofa. Totuşi, va trebui să aleagă foarte curând ce aleg: minunea sau catastrofa…

Nu mai e timp pentru iubire. Pana la abandonarea în faimoasele „mreje ale iubirii", oamenii se interesează ce meserie are cel vizat, cât câştigă, dacă e o persoană dinamica, dacă te poţi baza pe el. Dacă toate aceste condiţii au fost îndeplinite, îşi face loc şi câte un miez de dragoste.

Amorurile se consuma fără a avea o stare interioara adecvată. Niciun băiat nu mai curtează o jumătate de an o femeie înainte de a ajunge… să se cunoască! Tandreţea se consuma după principiul văzut-placut. Oamenii nu mai au capacitatea de a sesiza sublima atracţie sufletească ce aduce adevărata împlinire afectiva şi da viaţa unei relaţii pline de iubire. Totul decurge rapid, goana este principiul fundamental al comunicării…

Oamenii nu mai au timp pentru ei înşişi. Vor să facă totul deodată. Cândva, până şi băutul ceaiului era o îndeletnicire ampla, tihnita. În prezent, o mina sta pe computer şi cealaltă pe ceaşcă de cafea. Apoi mâna de pe computer se muta o secunda pe corpul amantei, iar mina de pe ceaşca umbla în sertar, după vreun document. Între timp, ochii se mai plimba şi către TV, să nu le scape ceva important. Cu o atenţie napoleonica, obsedaţi de timp şi spaţiu, alergând după autobuz şi cumpărături, oamenii s-au dezvăţat dramatic de umanul din ei… La prima vedere tot ceea ce am descris anterior pare un tablou trist despre nişte oameni care au uitat de ei înşişi. Romanii aproape ca s-au obişnuit cu el.

Totul pare o „întâmplare" nefericita, o „boala" care-i face pe romani să sufere, dacă cineva îndrăzneşte să spune ca totul este de fapt un plan diabolic, foarte abil realizat, este catalogat drept paranoic de către presa şi abil discreditat. Prin toate aceste măsuri, poate ca „cineva" doreşte ca nimic să nu tulbure somnul romanilor.

Poate că este o ironie, o simplă ipoteza… sau poate…

De altfel cred că aceasta trăire a fost magistral surprinsa de poetul spaniol Juan Ramón Himenez în poezia sa:

Oare eu sunt acela care umbla în noapte prin camera sau este cerşetorul care dădea târcoale prin grădina la ceas de asfinţit?

Privesc în jur şi vad ca totul e şi nu e la fel…

Fereastra a fost cumva deschisa?

Nu cumva adormisem?

N-avea grădina un verde palid?…

Cerul era curat, senin…

Acum sunt nori şi vânt, iar grădina e trista şi întunecată

Oare aveam părul negru…

Eram îmbrăcat în cenuşiu…

Acum am parul cenuşiu şi-s îmbrăcat în negru…

Aşa să fie mersul meu?

Iar glasul care acum răsuna în mine are ritmul vocii mele de demult?

Oare sunt eu sau este cerşetorul care dădea târcoale prin grădina la ceas de asfinţit?

Privesc în jur…

Sunt nori şi bate vântul…

grădina-i trista şi întunecată…

Vin şi mă duc…

Nu e adevărat ca ma furase somnul?

Am parul cenuşiu…

Totul este la fel, şi totuşi s-a schimbat.

Cu toate acestea îmi place să cred că eu trăiesc într-o lume diferita de lumea de zi cu zi. În lumea mea încă mai exista frumuseţe, încă mai exista bucurie, încă mai exista sinceritate. În lumea mea oamenii încă se mai bucura de un răsărit de soare, de un cântec de greier, de un melc care traversează grăbit" şoseaua. În lumea mea oamenii mai au încă suflet, iar aceasta îi face să trăiască liniştiţi, în mijlocul tuturor lucrurilor.

În lumea mea nu contează ca ceea ce faci e o afacere de milioane sau maturatul unei curţi, ca lucrezi pe un computer performant sau culegi flori din pădure, aici tot ceea ce contează este să fii cu inima în ceea ce faci. Nu contează ceea ce faci, ci modul în care o faci. Nu contează ceea ce eşti, ci ceea ce simţi că poţi fi. În lumea mea încă mai exista romantism, bucurie şi inocenta. Aici jocul e încă stăpân şi totul pare a fi o joacă. Aici oamenii mai au încă un suflet pur şi inocent, viu, zglobiu şi jucăuş, şi, în această lume grija zilei de mâine, a banilor şi murdăria care tinde să ne înconjoare nu a pătruns şi nu va pătrunde vreodată.

Aceasta lume poate fi în fiecare din noi şi nimeni nu ne-o poate lua.

Ceea ce duce însă la o anumită scindare…

Mă aflu la graniţa dintre două lumi, încercând să trăiesc simultan în amândouă, cu toate că nu mi se pare acceptabil. Exista o anumită disociere între lumea obişnuită descrisa cel mai bine de cuvântul „ordinara", o lume rigida guvernata de legităţi şi concepte oarecum limitatoare, lume în care trăiesc majoritatea fiinţelor pe care le cunoaştem Este lumea vieţii de zi de zi, şi uneori nu avem suficiente resurse nici măcar pentru a rezista în aceasta. De asemenea însă, din când în când, aceasta lume se suprapune cu o alta, „extraordinara" am putea să-l spunem adică extra – în afara obişnuinţelor şi limitărilor vieţii de zi cu zi. În anumite momente privilegiate aceasta lume, mult mai fluida şi coerenta, pătrunde şi coexista cu viaţa noastră obişnuită. Necunoscătorii numesc aceste momente miracole. Însă, întocmai cum apa îmbiba un burete, tot aşa am putea spune ca lumea obişnuită este impregnata de simţul miraculosului, care nu este de fapt decât ordinea unei alte realităţi, guvernata de o singură ordine – libertatea. Căci, prin tot ceea ce face, omul caută să atingă un singur lucru – libertatea – acesta fiind scopul suprem, pe care îl urmărim toţi, conştient sau nu. Se pare ca în toate acţiunile noastre grandioase exista un singur tel, un germene-ideea de a fi liberi. Cel ce îşi îneacă amarul în băutură, cel ce aleargă după plăcerea clipei trăite intens, cel ce se refugiază departe de lumea profana, cel ce vrea să ajungă cineva, oricine, prin toate gesturile sale, neînsemnate sau nu, îşi caută de fapt libertatea, nostalgia unor asemenea trăiri dându-ne uneori, prin ele însele, imboldul de a continua. În lumea lor, în lumea mea, în lumea oricui vrea să îşi împlinească visele. Ceea ce ne aseamănă este doar amintirea vaga a unui vis fericit în care eram noi înşine: libertatea.

Trebuie să îndrăznim. Să avem curajul de a fi liberi. De a fi noi înşine. De a lupta pentru ideile noastre. De a nu mai ceda, de a nu mai face compromisuri. Integritatea începe cu o decizie. Libertatea la fel. Trebuie să începem acum. Aici. Curajul de a schimba lumea începe odată cu acest curaj de a ne schimba pe noi înşine. Viaţa poate fi dusă şi aşa cum am dori să o avem. Dacă îndrăznim să facem o schimbare. Dacă ne afirmam cu putere convingerea de a fi noi înşine. Dacă contează. Unii consideră ca efortul merită să fie făcut. Alţii considera ca efortul nici nu exista. Singurul lucru real este finalitatea. Iar totul pare să se dizolva atunci în neant. În eternitate. Şi tot ceea ce mai ne umple atunci este savoarea inefabila a realului. Cel puţin aşa înţeleg eu acest sentiment". Audaces fortuna iuvat". Chiar şi în aceasta uriaşă farsa pe

care noi o numim „viaţa noastră”. Sau cum ar spune francezul: „les jeux s-ont faites. Rien ne vas plus”. Ruleta se dovedeşte a fi însăşi roata existentei. Sau a existentelor? Sau poate ca totul e greşit.

Sau nu?